

Kdo?

Tali, kdo jinej taky, že jo. Drží se toho, že už osm měsíců nevyrobila žádněj obr průšvih. A já doufám - hlasitě a modlím se - tiše (nebo i vobráceně , to je jedno ☐ ) , aby to tak už i zůstalo. Přemýšlela jsem si nad tím časovým údajem dneska ráno při venčení. Už jen to, že je občas prostor při venčení i přemítat , značí posun v situaci.

Vstávám teď ještě dřív, než dřív, abychom se ráno mohli pořádně procourat. Jednak proto, abych si užila to ráno, kdy ještě není vedro, ale především proto, aby si ho užili ohaříci. Pro který je odpolední venčení ve vedru - pokud někam nevypadnem - takový jako nepohodlný a neužijou si ho až tak. Páč sice lítaj, ale omezeně a domů se pak vlečou. Zato ráno!

To se to lítá!! Občas sice pod ty balkony, ale - zde se již hezky spolupracuje s píšťalkou. Povětšinou. Ne vždy má madáme svůj den, to je jasný, ale o tom se referovat nebude, dost bylo negativních zpráv v začátcích ☐ . Pořád to je, a asi dlouho, nebo možná i navždy bude, o tom, že musíte hodně času dirigovat. Ale nemusíte dirigovat furt. Jsou pak momenty, kdy my si s Rumouškem hrajeme a Tali si pročuchává okolí. A pak přiletí, že by taky jako. To mně pochopitelně činní vždy radost. A vyváží to ono dirigování.

Když jsme u toho dirigování. Tohle úterní ráno jsem jsem si jako dirigent připadala doopravdy. A nebylo to kupodivu proto, že bych musela dirigovat ve smyslu ukázněvání. Bylo to proto, že každej z ohaříků měl ve hře balonek a ten v jednom momentě někde nechal a já je musela na úpatí kopce uprostřed sídliště povelovat - při čem jsem každému ukazovala do jinýho směru, že se mají pro svůj balonek vrátit. Oba ovšem - asi aby si ze mě dělali dobrej den, zamířili zcela opačným směrem a já je přesměrovala rukama tam, kam jsem chtěla, aby běželi. Ani jsem si nevšimla, že opodál stojí spřátelený pán s borderkou. Až když na mě volal, že vypadám jak když tady ty psy pasu ☐ ☐ . "Jo, už jen tu ovčáckou hůl by to chtělo, co?" houkla jsem nazpátek ☐

Ohaříci se dovalili s balonkama, zodpovědně mi je odevzdali a šli se družít. Hlavně teda s pánem, protože borderka moc o kontakt nestojí. Pak jsme se společně hnuli dál, směrem k našim domovům a na opuštěném pískovišti Tali předvedla, jak se to v chládku ráno lítá. Dostala totiž záchvatek běhací. Víte, jak lítají ščeňátka - takovým tím bláznivým tryskem, zpravidla v kruzích? No, tak to přesně předvedla teď Tali. S tím typickým pohybem těla, kdy

je zadel lehce snížena, ocas uvolněně a neovladatelně vlaje, jak když k tělu nepatří. Zato k tomu patří oči vyšpulený, jak má letec při přetížení a naprosto debilní výraz. Dotryskala šťastně ke mně a my s pánem konstatovali, jak je to jiný než to bývalo v dobách, kdy jsem ho ani nestíhala kolikrát pozdravit □ .

Došli jsme k našemu domu a šli se ještě cournout loukou vzadu. Tali vzala na vědomí, že k vodě dolů se nepůjde a pinožila se opodál. My si s Rumíčkem mezi dvěma stromy stříhli obíhačky do osmičky a pak jsem si zavolala i Tali, ať se taky protáhne. Úplně to vypadalo, že se jí nechce a nakonec tam nadšeně lítala taky. Tak nadšeně, že si pak už u domu našla stejně nadšeně kus rohlíku, prasnice jedna prasnicovatá. Aspoň, že ji člověk už poté nemusí nahánět a domluvíme se □ . Takže jak říkám zatím se drží.